

Escenas etíopes
de Joaquim Seguí
Pròleg: Antonio Colinas
Poemes: Carles Fabregat
Club *Diario de Ibiza*
Dilluns 23 de novembre de 2015

“La fotografía son instantes fugaces que el tiempo convierte en pasado”.
(Publio López Mondéjar)

L'aparició de la fotografia va constituir un dels avanços tècnics més democratitzadors i per tant més revolucionaris del segle XIX. La imatge, fins aquell moment restringida a l'elitista art de la pintura o el gravat, arribava a més capes de la societat gràcies a l'aparició d'aquest nou invent, que va canviar la manera de mirar el món.

En el segle XX l'avanç ja va ser imparable. De l'estudi tancat on es realitzaven les fotografies es va sortir al carrer i del carrer del nostre entorn a l'altre punta del món. Així, a l'anomenat món desenvolupat varem poder conèixer altres realitats fins ara ignorades i desconegudes i en ocasions incòmodes. Apareixia el periodisme gràfic i la fotografia d'autor i la imatge com a obra d'art. A partir d'aquell moment la realitat s'ampliava i podia ser contada d'un altre manera.

La fotografia és un document viu, un text visual, un llenguatge, un missatge. És un relat perquè té caràcter narratiu. És un mirall. Té també un poder evocador, de record. És, per tant, memòria, que en ocasions pot ser personal, i en ocasions col·lectiva, perquè en una fotografia hi quep tot. La fotografía sacseja consciències, individuals i col·lectives.

El llibre que presentam avui és tot això: és un llibre d'autor, però també és un document, és un relat, és la memòria personal de tres viatges de Joaquim Seguí i un de Carles a Etiòpia però també és el retrat i el testimoni d'un altre cultura. És també un compromís amb un país i un continent. És també un text visual que sense paraules ens diu moltes coses però que s'enriqueix amb les de Carles

Fabregat:

Les ombres cauen sobre el Danakil. Sal, foc i desert.

L'horitzó és una rècula de camells.

*Els infants somriuen i mostren les seves dents, tan blanques,
i esperen el futur...*

Weston, un dels mestres de la fotografia del segle XX, deia que el llenguatge de la càmera és un llenguatge honest. *Escenas etiopes* ho és. Les imatges que conté son realitat pura, no han patit transformació ni manipulació facilitada per la tècnica. Son realistes i a la vegada son art. Com sabem, això no és en absolut incompatible. Son també una elecció: perquè l'autor ha triat unes escenes i no unes altres. Perquè el que va escapar de la mirada fugaç de la càmera s'anirà diluïnt i esvaïnt amb el temps i en el record de l'autor. En canvi, la imatge immortalitzada no, perquè recordarem cada vegada que mirem.

“Tots els secrets de la Humanitat en una càpsula del temps, custodiats per l'enigma d'una mirada” (Carles Fabregat)

Escenas etiopes, son fotografies en blanc i negre, com son les millors fotografies. Observant-les, podem intuir fins i tot els colors, textures, tonalitats, la duresa de la roca, la transparència de l'aigua, l'aire, la llum, les ombres, el silenci. Son mirades netes, somriures francs. Tendresa. Esperança, a pesar de tot. Vida, però no presses ni urgència. Bellesa aclaparadora. Paisatges infinits. Hospitalitat. Però també cicatrius, suburbis i superstició.

Joaquim Seguí ha sabut trobar la bellesa en realitats tan dures com la d'Etiòpia. I les paraules de Carles Fabregat han posat poesia a les cicatrius:

Estigmes a la pell d'un temps que no pot sinó deixar-nos una marca.

La fotografia fa el món més solidari, més igualitari, ens planta davant els ulls realitats que si no fos per ella ignorariem. Per tant, remou consciències i crea

opinions. En tenim molts exemples al llarg de la història: guerres, genocidis, l'holocaust, son realitats que han pogut ser contades i demostrades gràcies a la imatge.

Escenas etíopes son fotografies que ens parlen de dues maneres: des del silenci i a través del pròleg d'Antonio Colinas i els textos de Carles Fabregat

Escenas etíopes és un llibre de viatges, és un quadern de bitàcora d'un viatge vital de l'autor.

Escenas etíopes, com totes les fotografies, és un fresc de la realitat, en aquest cas africana.

Escenas etíopes és també una unió entre paraula i imatge, exemple del diàleg que es pot establir entre la fotografia i la literatura.

En qualsevol cas, enhorabona i gràcies per convidar-me a participar d'aquest diàleg.

Bona nit

Fanny Tur Riera